

fremtraadte tydeligt, foruden i selve Læseplanen, hvorefter det almindelige Kur-
sus skulde afsluttes med 2de Aar, tillige i den Bestemmelse, at Seminarierne
indenfor visse Grændser skulde i de to lavere Klasser have Pladser for Real-
Elever, der ikke søgte Uddannelse som Lærere.

Det Nye i nærværende Forslag maa derimod formentlig søges i den pag.
3 foreslaaede Udsøndring af de til den almindelige Forberedelse og
Dannelse hørende Fag fra Seminariernes Undervisning og fra
Skolelærerexamen og deres Henvisning til andre Lærestifter og til
„almindelig Forberedelsesexamen“, dog saaledes at „de for Lærer-
dannelsen vigtigere Fag“ (særlig Dansk, Regning, Historie) fortsættes paa Semi-
nariene og „indoptages under 2den Del af Skolelærerexamen“.

Denne Tanke er i sin Almindelighed uden Tvivl sund og principrigtig, og
de i saa Henseende af Kommissionen pag. 2 anførte Betragtninger — særlig
om det Udfælgelige i, at „de forskjellige Uddannelsesveie følges ad paa det længst
mulige Stykke“, og at „Lærernes sproglige Uddannelse bliver i det Mindste
noget fyldigere“ — maa sikkert billiges. At man ikke i 1857 slog ind paa denne
Vei, men henlagde den almindelige forberedende Uddannelse til selve Semina-
rierne og saaledes udvidede disse til at være, foruden Fagstoler, tillige alminde-
lige Dannelsesanstalter, var uden Tvivl et simpelt Medfør af de daværende
Forhold, idet den visse Realskoler nu indrømmede Examenret den Gang, ikke
eksisterede, men først kan dateres fra kgl. Resol. 13de April 1859, betjg. 18de
Mai s. A.

Til det som fra et almindeligt Synspunkt kan tale for den foreslaaede
Udfælgelse, kan endvidere for Seminariernes særlige Synspunkt føies dette: At
Seminarierne jo vistnok under de isvrigt tilstedeværende Forhold have følt sig
noget besværede af sine Realfag; hvorom Udtalelser forhen ved forskjellige Lei-
ligheder var fremkomne, bl. A. i Beretningen fra Staarup Seminarium 1878
pag. 13, 14. Og dette i dobbelt Henseende. Dels har der nemlig viist sig
et Misforhold mellem de Fordringer, der i hine Fag stilles, og den Tid, som
staar til Raadighed. Naar der i Fag som Arithmetik og Geometri, Fysik og
Naturhistorie skal begyndes uden nogenjomhelst Forkundskab, er det ikke at
undre over, at det kan falde vanskeligt endog blot at komme til Ende med
Gjennemgaaelsen af det omfattende Stof i 2 Aar, det er — naar Ferie- og
Examenstider fraregnes — i ca. 18 Maaneder; saa at der ikke levnes tilstræk-
kelig Tid til den for Tilægnelsen saa vigtige, af Læreren ledede Repetition.
Dels have hine Fags Optagelse i Seminarieundervisningen og Afslutning med
Examen ved 2det Aars Udgang efter Erfaringens Vidnesbyrd medført Støde og
Tab for de Fag, der for Skolen maa betragtes som de egentlige Hovedfag —
Religionskundskab, Dansk med Literaturhistorie, praktisk Regning, Fædrelands-
og Verdenshistorie — idet Eleverne i 2de Aar fortrinnsvis optages af de Fag,
hvori Examen staar nærmest for Døren, hvorved, trods alle Anvisninger og
Advarsler let medføres i større eller mindre Grad en vis Tilsidefattelse af
Hovedfagene, der dog allermindst kunne være tjente med en afbrudt eller senere
forvirret Behandling. Rent udvortes kan den regelmæssige Undervisning natur-
ligvis holde det gaaende ogsaa i disse Fag. Men naar Tanke og Interesse
dog fortrinnsvis er andensteds, vil den rette Frugt udeblive. — Saaledes har
den sidstnævnte Ordning vistnok sine Ulemper.

Hvad der paa den anden Side maa tale imod det foreliggende For-
slag, vil formentlig kunne henføres under to Punkter. Den første Betæn-
kelighed er antydet ovenfor og nævnet af Kommissionen, nemlig denne: at
„Lærernes hele forberedende Uddannelse let vil blive af en noget
tarveligere Art end hidtil“, i hvilken Henseende med Rette peges hen
paa, at „almindelig Forberedelses-Examen allerede kan tages i en meget ung
Alder“, samt „at almindelig Forberedelses-Examen strengt taget ikke er saa
naturlig en første Del af Lærerexamen, som man kunde ønske, idet dens For-
dringer gennemgaaende ere vel imaa“. — Det hører til de mindre lystelige
Sagttagelser, der i den senere Tid paatrænge sig: At der, ved siden af enkelte
Bestræbelser i modsat Retning, aabenbarer sig en Tendents til at nedstemme
Fordringerne i Henseende til Ungdommens Dannelse. Jeg veed ikke, om dette,
foruden at være et Tidens Tegns, tillige maa kaldes en Tidens Frugt, nemlig